

‘Laat me hem doden,’ zei Cara, en haar laarzen sloegen als hammers van ongelooide huid tegen de glanzende marmeren vloer. De soepele leren laarzen die Kahlan onder haar elegante witte Belijdstersjurk droeg, fluisterden tegen de koude steen terwijl ze probeerde Cara bij te houden zonder te gaan rennen.

‘Nee.’

Cara vertoonde geen reactie, en hield haar blauwe ogen op de brede gang voor zich gericht, die zich tot in de verte uitstrekte. Een stuk of tien in leer en maliënkolders geklede D’Haraanse soldaten met hun onbewerkte zwaard in de schede of met een strijdbijl met een halve-maanvormig blad aan een haak aan hun riem bungelend, staken vlak voor hen een kruising over. Hoewel hun wapens niet getrokken waren, hadden ze allemaal hun hand om hun houten gevest en keken waakzame ogen onderzoekend naar de schaduwen achter de deuropeningen en pilaren aan beide zijden. Hun haastige buiging naar Kahlan was slechts een korte onderbreking van de aandacht die ze voor hun taak hadden.

‘We kunnen hem niet simpelweg doden,’ legde Kahlan uit. ‘We moeten antwoorden hebben.’

Er werd een wenkbrauw opgetrokken boven een ijzig blauw oog. ‘O, maar ik zei ook niet dat hij ons geen antwoorden zou geven voordat hij eraan gaat. Als ik met hem klaar ben, zal hij elke vraag beantwoorden die u hebt.’ Er gleed een vreugdeloze glimlach over haar perfecte gezicht. ‘Dat is de taak van een Mord-Sith: ervoor zorgen dat mensen vragen beantwoorden’ – ze zweeg even terwijl de glimlach terugkeerde en zich verbreedde uit voldoening over haar professionele prestaties – ‘voordat ze sterven.’

Kahlan slaakte een zucht. ‘Cara, dat is je taak niet meer, je leven. Je moet nu Richard beschermen.’

‘Daarom zou u me hem moeten laten doden. We mogen geen risico nemen door deze man in leven te laten.’

‘Nee. Eerst moeten we erachter komen wat dit allemaal te betekenen heeft, en we doen dat niet zoals jij dat wilt.’

Cara’s glimlach, toch al gespeend van humor, was weer verdwenen. ‘Zoals u wenst, Biechtmoeder.’

Kahlan vroeg zich af hoe het de vrouw was gelukt zich zo snel om te kleden in haar nauwsluitende rode leren pak. Als er ook maar een spoor van moeilijkheden was, leek ten minste één van de drie Mord-Sith uit het niets te verschijnen in haar rode leren pak. Op een rode ondergrond, zoals ze zo vaak zeiden, zag je geen bloed.

‘Weet je zeker dat die man dat zei? Waren dat zijn woorden?’

‘Ja, Biechtmoeder, dat waren letterlijk zijn woorden. U zou me moeten toestaan hem te doden voordat hij ze ten uitvoer brengt.’

Kahlan negeerde het herhaalde verzoek terwijl ze zich voorthaastten door de gang. ‘Waar is Richard?’

‘Wilt u dat ik Meester Rahl ga halen?’

‘Nee! Ik wil alleen weten waar hij is, voor het geval dat er zich een probleem voordoet.’

‘Ik zou zeggen dat je dit wel een probleem mag noemen.’

‘Je zei dat er minstens tweehonderd soldaten met hun wapen in de aanslag om hem heen stonden. Hoeveel problemen kan één man veroorzaken met al die zwaarden, bijlen en pijlen op hem gericht?’

‘Mijn vroegere meester, Darken Rahl, wist dat staal alléén het gevaar niet altijd kan afwenden. Daarom had hij Mord-Sith in de buurt en klaar om in te grijpen.’

‘Die slechte man vermoordde mensen zonder zelfs maar de moeite te nemen vast te stellen of ze wel echt een gevaar voor hem vormden. Zo is Richard niet, en ik ook niet. Je weet dat als er een echte dreiging is, ik er niet voor terugdeins om die te elimineren, maar als deze man meer is dan hij lijkt, waarom duikt hij dan zo angstig in elkaar voor al dat staal? Bovendien, als Belijdster sta ik nou niet direct machteloos tegenover gevaren die niet door staal kunnen worden bedwongen.

We moeten ons hoofd erbij houden. Laten we geen overhaaste conclusies trekken.’

‘Als u niet gelooft dat hij problemen kan veroorzaken, waarom moet ik dan bijna rennen om u bij te houden?’

Kahlan beseftte dat ze de vrouw een halve stap voor was. Ze verlaagde haar tempo tot een kordate tred. ‘Omdat we het over Richard hebben,’ zei ze bijna fluisterend.

Cara grijnsde. ‘U bent net zo ongerust als ik.’

‘Natuurlijk ben ik dat. Maar het kan net zo goed zijn dat we, als we de-

ze man doden, en als hij inderdaad meer is dan hij lijkt, een val laten dichtklappen.’

‘Daar zou u gelijk in kunnen hebben, maar dat is nu juist het nut van Mord-Sith.’

‘Maar waar is Richard nou?’

Cara greep het rode leer bij haar pols vast, trok haar op de rug gepantserde handschoen verder over haar hand en boog haar pols. Haar Agiel, een ontzagwekkend wapen dat niet meer leek te zijn dan een rode leren staaf van ongeveer dertig centimeter lang en met de doorsnede van een vinger, bungelde aan een fijne gouden ketting om haar rechterpols, altijd onder handbereik. Een soortgelijk exemplaar hing aan een ketting om Kahlans hals, maar zij gebruikte het niet als wapen. Het was een cadeau van Richard geweest, een cadeau dat de pijn en opoffering symboliseerde die ze allebei hadden ondergaan.

‘Hij is buiten, achter het paleis, in een van de besloten tuinen.’ Cara gebaarde over haar schouder. ‘Aan die kant. Raina en Berdine zijn bij hem.’ Kahlan was blij dat de andere twee Mord-Sith over hem waakten. ‘Heeft dat iets te maken met zijn verrassing voor mij?’

‘Welke verrassing?’

Kahlan glimlachte. ‘Dat heeft hij je vast wel verteld, Cara.’

Cara wierp haar uit haar ooghoeken een snelle blik toe. ‘Natuurlijk heeft hij me dat verteld.’

‘Wat is het dan?’

‘Hij heeft me ook verteld dat ik u dat niet mocht vertellen.’

Kahlan haalde haar schouders op. ‘Ik zal niet zeggen dat je het me hebt verteld.’

Cara’s lach was net zomin vrolijk als haar glimlach eerder was geweest. ‘Meester Rahl heeft de vreemde gewoonte om dingen te ontdekken, vooral dingen waarvan je wilt dat hij ze niet te weten komt.’

Kahlan wist hoe waar dat was. ‘Wat doet hij daar dan?’

De spieren in Cara’s kaak trokken. ‘Het soort dingen dat je buiten doet. U kent Meester Rahl: hij houdt nu eenmaal van dat soort dingen.’

Kahlan wierp een blik opzij en zag dat Cara’s gezicht bijna net zo rood was geworden als haar leren pak. ‘Wat voor dingen die je buiten doet?’

Cara hield haar gewapende vuist voor haar mond en schraapte haar keel. ‘Hij temt eekhoortjes.’

‘Wat zeg je? Ik versta je niet.’

Cara wuifde ongeduldig met haar hand. ‘Hij zei dat de eekhoortjes naar buiten zijn gekomen omdat het warmer is geworden. Hij temt ze.’ Ze snoof, waardoor haar wangen opbolden. ‘Met zaadjes.’

Kahlan glimlachte bij de gedachte dat Richard, de man van wie ze hield, de man die de heerschappij over D’Hara had overgenomen en ervoor

had gezorgd dat een groot deel van het Middenland uit zijn hand at, nu een leuke middag had door eekhoortjes te leren zaadjes uit zijn hand te eten.

‘Nou, dat klinkt anders onschuldig, eekhoortjes voeren.’

Cara boog haar gewapende vuist weer naar zich toe terwijl ze snel tussen twee D’Haraanse bewakers doorliepen. ‘Hij leert ze die zaadjes te eten,’ zei ze tussen opeengeklemden kaken door, ‘uit de handen van Raina en Berdine. Die twee stonden te giechelen!’ Ze sloeg met een geëeneerde uitdrukking haar ogen ten hemel en stak haar handen in de lucht. Haar Agiel slingerde heen en weer aan de gouden ketting om haar pols. ‘Mord-Sith die giechelen!’

Kahlan perste haar lippen op elkaar en deed haar best niet in lachen uit te barsten. Cara trok haar lange blonde vlecht naar voren, over haar schouder, en streekte die op een manier die bij Kahlan de onaangename herinnering opriep aan hoe Shota, de heks, haar slangen streekte.

‘Nou,’ zei Kahlan, in een poging de verontwaardiging van de andere vrouw te temperen, ‘misschien doen ze het niet uit vrije wil. Ze zijn aan hem gebonden. Misschien heeft Richard het hun opgedragen en gehoorzamen ze hem alleen maar.’

Cara wierp haar een ongelovige blik toe. Kahlan wist dat elk van de drie Mord-Sith Richard op leven en dood zou verdedigen – ze hadden laten zien dat ze bereid waren zonder aarzeling hun leven te geven – maar hoewel ze via magie aan hem gebonden waren, negeerden ze baldadig zijn bevelen als ze die onzinnig, onbelangrijk of onverstandig vonden. Kahlan veronderstelde dat dat kwam doordat Richard hen had bevrijd van de rigide principes van hun vak, en ze er plezier in hadden om die vrijheid uit te buiten. Darken Rahl, hun vroegere meester, Richards vader, zou hen in een oogwenk hebben gedood als hij zelfs maar vermoedde dat ze overwogen zijn bevelen niet op te volgen, hoe onbetekenend die ook waren.

‘Hoe eerder u met Meester Rahl trouwt, hoe beter. Dan zal hij, in plaats van eekhoortjes te leren uit de handen van Mord-Sith te eten, zelf uit uw hand eten.’

Kahlan lachte zacht en zangerig bij de gedachte zijn vrouw te zijn. Het zou nu niet lang meer duren. ‘Richard zal mijn hand krijgen, maar jij zou zo langzamerhand moeten weten dat hij er niet uit zal eten... dat zou ik trouwens niet willen.’

‘Als u weer bij zinnen komt, moet u het maar zeggen, dan zal ik u leren hoe u dat bereikt.’ Cara richtte haar aandacht op de alerte D’Haraanse soldaten. Overal renden gewapende mannen rond, en ze controleerden elke gang en keken achter elke deur, ongetwijfeld op aandrang van Cara.

‘Egan is ook bij Meester Rahl. Hij zou veilig moeten zijn terwijl wij ons met die man bezighouden.’

Kahlans vrolijkheid verdween. ‘Hoe is hij hier trouwens binnengekomen? Is hij met de rekestranten meegekomen?’

‘Nee.’ Cara’s stem kreeg weer een beroepsmatige koelte. ‘Maar ik ben van plan erachter te komen. Wat ik heb begrepen, is dat hij gewoon op een eenheid wachters is afgestapt in de buurt van de raadszaal en heeft gevraagd waar hij Meester Rahl kon vinden, alsof iedereen hier zomaar binnen kan lopen en de Meester van D’Hara te spreken kan vragen, alsof hij de chef-slager is bij wie iedereen terecht kan die een uitgelezen kwaliteit schapenvlees wil kopen.’

‘En toen hebben de wachters hem gevraagd waarom hij Richard wilde spreken?’

Cara knikte. ‘Ik vind dat we hem moeten doden.’

Een besef kroop langs Kahlans ruggengraat naar boven en bezorgde haar een koude rilling. Cara was niet zomaar een agressieve lijfwacht die zich niet druk maakte over het vergieten van bloed van anderen; ze was bang. Ze was bang dat Richard iets zou overkomen.

‘Ik wil weten hoe hij hier binnen is gekomen. Hij heeft een eenheid binnen het paleis aangesproken, maar hij had helemaal niet binnen mogen komen om hier vrij rond te dwalen. Als we nu eens een zwakke plek in onze beveiliging hebben waar we tot nu toe niets van wisten? Zou het dan niet beter zijn om dat te ontdekken voordat er iemand komt die niet zo beleefd is om zichzelf te melden?’

‘Daar kunnen we ook achter komen als u me het op mijn manier laat doen.’

‘We weten nog niet genoeg. Hij zou kunnen sterven voordat we iets wijzer worden, en dat zou het gevaar voor Richard groter kunnen maken.’

‘Goed dan,’ zei Cara met een zucht, ‘we zullen het op uw manier doen, als u maar begrijpt dat ik orders heb op te volgen.’

‘Wat voor orders?’

‘Meester Rahl heeft ons opgedragen u te beschermen zoals we hem zouden beschermen.’ Met een ruk van haar hoofd gooide Cara haar blonde vlecht terug over haar schouder. ‘Als u niet voorzichtig bent, Biechtmoeder, en Meester Rahl onnodig in gevaar brengt door uw terughoudendheid, zal ik mijn toestemming aan Richard om u te houden intrekken.’

Kahlan lachte. Haar lach stierf weg toen Cara zelfs niet glimlachte. Ze wist nooit helemaal zeker wanneer de Mord-Sith een grapje maakten en wanneer ze bloedserius waren.

‘Hierheen,’ zei Kahlan. ‘Deze route is korter, en bovendien wil ik zien wat voor rekestranten er wachten, met het oog op onze vreemde bezoer-

ker. Hij zou zelfs een middel kunnen zijn om onze aandacht af te leiden van iemand anders... het ware gevaar.'

Cara fronste haar voorhoofd alsof ze gekleineerd werd. 'Waarom denkt u dat ik de Rekestrantenzaal heb laten afsluiten en omsingelen door wachters?'

'Ik hoop dat je dat onopvallend hebt gedaan. Het is niet nodig om onschuldige rekestranten de stuipen op het lijf te jagen.'

'Ik heb de officieren gezegd de mensen daar niet bang te maken als het niet nodig was, maar onze eerste verantwoordelijkheid is het beschermen van Meester Rahl.'

Kahlan knikte. Daar kon ze niets tegenin brengen.

Twee zeer gespierde wachters bogen, en met hen twintig anderen die in de buurt waren, voordat ze de hoge deuren met koperen hang-en-sluitwerk opentrokken die toegang verschaften tot een gewelfde gang. Een stenen leuning die op dikke, vaasvormige balusters rustte, verbond de witte marmeren pilaren met elkaar. De barrière, die de rekestranten in de dertig meter lange ruimte scheidde van de gang die de ambtenaren gebruikten, was eerder symbolisch dan echt. De wachtruimte werd verlicht door dakramen, tien meter boven de grond, maar in de gang scheen alleen het zachte gouden licht van lampen die in de top van elk klein gewelf aan het plafond hingen.

Het was een oude gewoonte dat mensen – rekestranten – naar het Paleis van de Belijdsters kwamen met allerlei verzoeken, variërend van venters die kwamen vragen om een schikking bij een geschil over hun rechten op begeerde straathoeken, tot functionarissen van verschillende staten die verzochten om gewapende interventie bij grensconflicten. Zaken die door gemeenteambtenaren konden worden afgehandeld, werden naar de juiste instantie doorgestuurd. Zaken die door hoogwaardigheidsbekleders van een van de staten werden aangebracht, werden, als ze belangrijk genoeg werden geacht of niet op een andere manier konden worden afgehandeld, voor de raad gebracht. De Rekestrantenzaal was de plek waar de ambtenaren van het protocol bepaalden hoe een verzoek behandeld zou worden.

Toen Darken Rahl, Richards vader, het Middenland had aangevallen, waren veel van de ambtenaren in Aydindril gesneuveld, en onder hen was Saul Witherrin, de chef van het protocol, en het grootste deel van zijn staf. Richard had Darken Rahl verslagen, en doordat hij de erfgenaam met de gave was, was hij Meester van D'Hara geworden. Hij had een eind gemaakt aan het gekibbel en geruzie tussen de staten van het Middenland door hun overgave te eisen, om hen samen te smeden tot een macht die in staat zou zijn weerstand te bieden aan hun gemeenschappelijke vijand uit de Oude Wereld, de Imperiale Orde.

Kahlan vond het onaangenaam om de Biechtmoeder te zijn die had geregeerd in de tijd dat er een eind kwam aan het Middenland als formele eenheid, een unie van soevereine staten, maar ze wist dat haar eerste verantwoordelijkheid het leven van de mensen was, en niet de traditie; als de Imperiale Orde niet werd tegengehouden, zou die de wereld tot slavernij brengen, en de inwoners van het Middenland zouden tot slaven worden gemaakt. Richard had bereikt wat zijn vader niet was gelukt, maar had dat om heel andere redenen gedaan. Ze hield van Richard en wist dat hij met goede bedoelingen de macht had gegrepen.

Binnenkort zouden ze getrouwd zijn, en hun huwelijk zou het Middenland en D'Hara voor altijd in vrede verenigen. En het zou bovendien de vervulling zijn van hun liefde en grootste wens: een te zijn.

Kahlan miste Saul Witherrin: hij was een deskundig assistent geweest. Nu de leden van de raad ook dood waren en het Middenland een deel van D'Hara was geworden, waren de zaken van het protocol een chaos. Enkele gefrustreerde D'Haraanse ambtenaren stonden bij de balustrade en probeerden tegemoet te komen aan de behoeften van de rekestranten.

Toen ze binnenkwam, liet Kahlan haar blik over de wachtende menigte gaan om te analyseren wat de aard van de problemen was die zich vandaag in het paleis aandienen. Aan hun kleding te zien waren de meeste aanwezigen mensen uit de omliggende stad Aydindril: arbeiders, winkeliers en kooplui.

Ze zag een groepje kinderen dat ze kende van de vorige dag, toen Richard haar had meegenomen om hen een wedstrijdje Ja'La te zien spelen. Het was de eerste keer dat ze dat snelle spel had gezien, en het was een paar uur lang een aangename afleiding geweest om kinderen te zien spelen en lachen. De kinderen wilden waarschijnlijk dat Richard naar nog een wedstrijd kwam kijken; hij had beide teams vurig aangemoedigd. Zelfs als hij één team had gekozen om toe te juichen, betwijfelde Kahlan of dat enig verschil had gemaakt: kinderen voelden zich tot Richard aangetrokken, alsof ze instinctief wisten dat hij een goed hart had. Kahlan herkende enkele diplomaten van een paar kleinere staten, van wie ze hoopte dat ze waren gekomen om Richards aanbod van een vreedzame overgave en vereniging onder het D'Haraanse bewind te accepteren. Ze kende de leiders van die staten en verwachtte dat ze zouden ingaan op haar dringende verzoek zich bij hen aan te sluiten in het belang van de vrijheid.

Ze herkende ook een groep diplomaten uit een paar van de grotere staten, die een staand leger hadden. Ze werden verwacht, en later op die dag zouden Richard en Kahlan hen ontvangen, samen met eventuele andere inmiddels aangekomen afgevaardigden, om hun beslissing te vernemen.

Ze wilde dat Richard wat passender kledij zou aanschaffen. De kleren die hij als woudloper had gedragen, hadden hun dienst bewezen, maar nu moest hij op gepastere wijze uiting geven aan zijn positie. Hij was nu zoveel meer dan een woudloper.

Doordat ze bijna haar hele leven met gezag bekleed was geweest, wist Kahlan dat het leiderschap vaak soepeler verliep als je voldeed aan de verwachtingen die mensen hadden. Kahlan betwijfelde of mensen die een woudloper nodig hadden Richard hadden willen inhuren als hij zich niet op het bos had gekleed. In zekere zin was Richard hun gids in deze verraderlijke nieuwe wereld van onbeproeft allianties en nieuwe vijanden. Hij vroeg haar vaak om raad; ze zou eens met hem over zijn kleding praten.

Toen de samengekomen mensen de Biechtmoeder de gang in zagen schrijden, vielen de gesprekken stil en lieten ze zich in diepe buigingen op een knie zakken. Ondanks het feit dat ze ongekend jong was om deze post te vervullen, was er geen hogere autoriteit in het Middenland dan de Biechtmoeder. De Biechtmoeder was de Biechtmoeder, hoe het gezicht van de vrouw die de functie vervulde er ook uitzag. De mensen bogen niet zozeer voor de vrouw als wel voor die eeuwenoude autoriteit.

De aangelegenheden van Belijdsters waren een raadsel voor de meeste inwoners van het Middenland. Belijdsters kozen de Biechtmoeder. Voor Belijdsters was leeftijd van ondergeschikt belang.

Hoewel ze gekozen was om de vrijheden en rechten van de mensen van het Middenland in stand te houden, zagen anderen dat maar zelden zo. Voor de meesten was een heerser een heerser. Sommigen waren goed en anderen waren slecht. Als de heerser der heersers moedigde de Biechtmoeder de goeden aan en beteugelde de slechten. Als een heerser slecht genoeg bleek te zijn, lag het in haar macht om hem te elimineren. Dat was het uiteindelijke nut van een Biechtmoeder. Maar voor de meeste mensen waren dat soort verre regeringszaken niets meer dan het gekibbel tussen heersers.

In de plotselinge stilte die in de Rekestrantenzaal hing, stond Kahlan even stil om haar erkentelijkheid te betuigen aan de verzamelde aanwezigen.

Een jonge vrouw die tegen de muur aan de andere kant van de zaal geleund stond, keek toe hoe iedereen om haar heen zich op een knie liet vallen. Ze keek even in Kahlans richting, daarna weer naar de knielen de mensen, en volgde toen hun voorbeeld.

Kahlan fronste haar voorhoofd.

In het Middenland gaf de lengte van het haar van een vrouw haar macht en aanzien aan. Kwesties van macht, hoe onbeduidend ze oppervlakkig bezien ook leken, werden serieus genomen in het Middenland. Zelfs het

haar van een koningin mocht niet zo lang zijn als dat van een Belijdster, en geen enkele Belijdster had haar dat net zo lang was als dat van de Biechtmoeder.

Deze vrouw had een dikke bos bruin haar dat bijna net zo lang was als dat van Kahlan.

Kahlan kende bijna iedereen met een hoge positie in het Middenland; dat was haar plicht, en die nam ze serieus. Een vrouw met zulk lang haar moest iemand met een hoge rang zijn, maar Kahlan herkende haar niet. Er was waarschijnlijk geen enkele man of vrouw in de hele stad, afgezien van Kahlan, die hoger in rang was dan die vrouw... als ze tenminste uit het Middenland kwam.

‘Sta op, mijn kinderen,’ zei Kahlan – de ceremoniële formulering – tegen de kruinen van de wachtende, gebogen hoofden.

Jurken en jassen ritselden toen iedereen zich weer oprichtte; de meesten hielden hun blik op de vloer gericht, uit respect of nodeloze angst. De vrouw ging weer staan terwijl ze aan een eenvoudige zakdoek frunnikte, en ze keek naar degenen om haar heen. Ze richtte haar bruine ogen op de vloer, zoals de meeste anderen deden.

‘Cara,’ fluisterde Kahlan, ‘zou die vrouw daar, met dat lange haar, uit D’Hara kunnen komen?’

Cara had haar ook in de gaten gehouden; ze wist inmiddels iets van de gebruiken van het Middenland. Cara’s lange blonde haar was weliswaar bijna net zo lang als dat van Kahlan, maar zij was D’Haraans. Die hadden andere gewoonten.

‘Ze heeft te veel een wipneus om D’Haraans te kunnen zijn.’

‘Ik ben serieus. Denk je dat ze een D’Haraanse kan zijn?’

Cara keek nog even aandachtig naar de vrouw. ‘Ik betwijfel het. D’Haraanse vrouwen dragen geen bloemetjesjurken, en de jurken die ze dragen zijn ook anders van snit. Maar kleding kan worden aangepast aan de gelegenheid, of om op die van de lokale bevolking te lijken.’

De jurk paste niet echt bij de plaatselijke manier van kleden in Ayndril, maar zou niet uit de toon vallen in andere, meer afgelegen streken van het Middenland. Kahlan knikte en wendde zich tot een wachtende commandant, die ze wenkte.

Hij boog zich naar haar over toen ze zacht tegen hem praatte. ‘Er staat een vrouw met lang bruin haar tegen de achtermuur, als u over mijn linkerschouder kijkt. Ziet u wie ik bedoel?’

‘Die knappe, met de blauwe jurk?’

‘Ja. Weet u waarom ze hier is?’

‘Ze zei dat ze Meester Rahl wilde spreken.’

Kahlan fronste haar voorhoofd nog wat sterker. Ze zag dat Cara dat ook deed. ‘Waarover?’

‘Ze zei dat ze op zoek is naar een man, Cy en dan nog iets, maar daar had ik nog nooit van gehoord. Ze zei dat hij sinds de afgelopen herfst vermist is en dat ze gehoord heeft dat Meester Rahl haar zou kunnen helpen.’

‘Zo zo,’ zei Kahlan. ‘En heeft ze gezegd wat haar connectie met die vermiste man is?’

De commandant wierp een blik op de vrouw en streek toen zijn zandkleurige haar van zijn voorhoofd. ‘Ze zei dat hij haar aanstaande echtgenoot is.’

Kahlan knikte. ‘Ze zou een hooggeplaatst persoon kunnen zijn, maar als ze dat is, moet ik tot mijn schande bekennen dat ik niet weet hoe ze heet.’ De commandant keek op een gekreukte lijst waar van alles op was gekrabbeld. Hij draaide het papier om en liet zijn blik over de andere kant glijden totdat hij vond wat hij zocht. ‘Ze zei dat ze Nadine heette. Ze heeft geen titel opgegeven.’

‘Zorgt u er alstublieft voor dat mevrouw Nadine naar een privéwacht-ruimte wordt gebracht waar ze het zich gemakkelijk kan maken. Zeg haar dat ik met haar zal komen praten om te zien of ik kan helpen. Laat haar een diner brengen, en alles wat ze verder nodig heeft. Breng haar mijn verontschuldiging over en vertel haar dat ik eerst iets zeer belangrijks moet doen, maar dat ik zo snel mogelijk bij haar zal komen, en dat ik alles wil doen wat ik kan om haar te helpen.’

Kahlan kon zich het verdriet van de vrouw voorstellen als ze echt van haar geliefde gescheiden was en hem zocht. Kahlan was zelf in die positie geweest en kende de kwelling maar al te goed.

‘Ik zal er onmiddellijk voor zorgen, Biechtmoeder.’

‘Nog één ding, kapitein.’ Kahlan keek hoe de vrouw haar zakdoek wroong. ‘Vertel mevrouw Nadine dat de toestand onrustig is, vanwege de oorlog met de Oude Wereld, en dat we er voor haar eigen veiligheid op moeten aandringen dat ze in de kamer blijft totdat ik met haar kan komen praten. Laat de kamer zwaar bewaken. Zet boogschutters op een veilige afstand in de gang, aan weerszijden van de deur.’

Als ze naar buiten komt, gebied haar dan onmiddellijk terug te keren naar de kamer en daar te wachten. Als dat nodig is, zeg haar dan dat ik dat heb bevolen. Als ze dan nog steeds probeert te vertrekken – Kahlan keek in de afwachtende blauwe ogen van de kapitein – ‘dood je haar.’ De kapitein boog terwijl Kahlan haar weg door de gang vervolgde, met Cara op haar hielen.

‘Zo, zo,’ zei Cara toen ze eenmaal buiten de Rekestrantenzaal waren, ‘eindelijk wordt de Biechtmoeder verstandig. Ik wist wel dat ik een goede reden had om Meester Rahl toe te staan u te houden. U zult een waar-dige echtgenote voor hem zijn.’

Kahlan sloeg de gang in naar de kamer waar bewakers de man gevangen hielden. 'Ik ben niet van gedachten veranderd, Cara. Onze vreemde bezoeker in aanmerking genomen, geef ik mevrouw Nadine alle kans om in leven te blijven, alle kans die ik me kan veroorloven haar te geven, maar je vergist je als je denkt dat ik ervoor terugdeins om te doen wat nodig is om Richard te beschermen. Behalve de man van wie ik meer hou dan van het leven zelf, is Richard van vitaal belang voor de vrijheid van de mensen van D'Hara en het Middenland. We hebben geen idee wat de Imperiale Orde zou kunnen proberen om hem te pakken te krijgen.'

Cara glimlachte, deze keer gemeend. 'Ik weet dat hij net zoveel van u houdt. Daarom bevalt het me niet dat u die man gaat opzoeken; Meester Rahl zou me levend villen als hij denkt dat ik u in de buurt van gevaar laat komen.'

'Richard is met de gave geboren. Ook ik ben met magie geboren. Daren Rahl stuurde groepen van vier man om de Belijdsters te vermoorden omdat één man niet veel kan beginnen tegen een Belijdster.'

Kahlan voelde de bekende maar verre pijn van hun dood. Ver doordat het zo lang geleden leek, hoewel het nauwelijks een jaar geleden was. In het begin had ze zich maandenlang gevoeld alsof ze dood had moeten zijn, net als haar zuster-Belijdsters, en alsof ze hen op een of andere manier had verraden door alle valstrikken die voor haar waren gezet te ontwijken. Nu was ze de laatste.

Met een ruk van haar pols bracht Cara haar Agiel naar haar vuist. 'Zelfs een man die, zoals Meester Rahl, met de gave is geboren niet? Zelfs een tovenaars niet?'

'Zelfs een tovenaars niet, en zelfs niet als die, in tegenstelling tot Richard, weet hoe hij zijn kracht moet gebruiken. Ik weet niet alleen hoe ik de mijne moet gebruiken, maar ik ben er ook zeer ervaren in. Lang geleden ben ik de tel kwijtgeraakt van het aantal...'

Terwijl Kahlans woorden wegstierven, keek Cara naar haar Agiel, die ze in haar hand heen en weer liet rollen. 'Ik neem aan dat er dan nu helemaal weinig gevaar is... met mij erbij.'

Toen ze de gang met fraaie vloerkleden en betimmering bereikten waarnaar ze op weg waren, wemelde het er van de soldaten en glansde het staal van zwaarden, bijlen en speren je tegemoet. De man werd vastgehouden in een kleine, smaakvolle leeskamer vlak bij de nogal eenvoudige kamer die Richard graag gebruikte om officieren te ontvangen en om het dagboek te bestuderen dat hij in de Tovenaarsburcht had gevonden. De soldaten hadden niet het risico van een vluchtpoging willen nemen en hadden de man eenvoudigweg in de kamer geduwd die het dichtst was bij de plek waar ze hem hadden gevonden, om hem daar vast te

houden totdat besloten was wat er moest gebeuren.

Kahlan pakte een van de soldaten vriendelijk bij de elleboog om hem ruimte voor haar te laten maken. De spieren van zijn blote arm waren zo hard als ijzer. Zijn speer, die op de gesloten deur was gericht, zou nauwelijks stabiel kunnen zijn als hij in een blok graniet was gestoken. Op dezelfde manier waren er wel vijftig speren op de bewegingloze deur gericht. Verder zaten er mannen met zwaarden en bijlen op hun hurken onder de speerpunten.

De bewaker draaide zich om toen Kahlan aan zijn arm trok. ‘Laat me erdoor, soldaat.’

De man ging opzij. Anderen keken achterom en begonnen ruimte te maken. Cara drong zich een weg voor Kahlan uit en duwde mannen uit de weg. Ze gingen met tegenzin opzij, niet uit gebrek aan respect, maar uit ongerustheid over het gevaar dat aan de andere kant van de deur wachtte. Ook terwijl ze opzij gingen, hielden ze hun wapens op de dikke eiken deur gericht.

Binnen, in de raamloze, flauw verlichte kamer, rook het naar leer en zweet. Een slungelige man zat op de rand van een geborduurd voetenbankje. Hij leek te mager om, als hij een verkeerde beweging maakte, al het staal dat op hem gericht was een leeg plekje te kunnen bieden om in hem binnen te dringen. Zijn jonge ogen gingen zenuwachtig over de wapens en de grimmige blikken, totdat hij Kahlans naderende witte jurk in de gaten kreeg. Zijn tong kwam naar buiten om zijn lippen te bevochtigen terwijl hij verwachtingsvol opkeek.

Toen de potige soldaten in leer en maliënkolder die achter hem stonden Kahlan en Cara zich een weg door de kamer zagen banen, zette een van hen de zijkant van zijn laars tegen de onderrug van de jongeman en duwde hem naar voren.

‘Knielen, jij smerige hond.’

De jongeman, die gekleed was in een veel te groot soldatenuniform dat uit verschillende legers bijeengescharreld leek te zijn, tuurde omhoog naar Kahlan en toen over zijn schouder naar de man die hem had geschopt. Hij boog zijn hoofd met verward donker haar en sloeg zijn magere arm eromheen, omdat hij een klap verwachtte.

‘Zo is het genoeg,’ zei Kahlan op rustige, gebiedende toon. ‘Cara en ik willen met hem praten. Wachten jullie alsjeblieft allemaal buiten.’

De soldaten aarzelden, onwillig om hun wapen af te wenden van de jongeman die nog steeds ineengedoken op de grond zat.

‘Jullie hebben het gehoord,’ zei Cara. ‘Eruit.’

‘Maar...’ begon een officier.

‘Twijfel je eraan of een Mord-Sith dit ene schriete mannetje in bedwang kan houden? Ga naar buiten en wacht op ons.’

Het verraste Kahlan dat Cara haar stem niet verhief. Mord-Sith hoefden hun stem niet te verheffen om mensen zover te krijgen hun bevelen op te volgen, maar toch verraste het haar, gezien de nervositeit van Cara over de jongeman die voor hen zat. De mannen begonnen zich terug te trekken, waarbij ze zijdelings door de deur liepen om de indringer op de vloer zo lang mogelijk in de gaten te houden. De knokkels van de vuist van de officier, die om het gevest van zijn zwaard was geklemd, waren wit. Toen hij als laatste achterwaarts de kamer verliet, trok hij de deur zacht met zijn andere hand dicht.

De jongeman keek van onder zijn arm op naar de twee vrouwen die op drie passen afstand van hem stonden. ‘Gaan jullie me laten vermoorden?’

Kahlan beantwoordde de vraag niet rechtstreeks. ‘We zijn gekomen om met je te praten. Ik ben Kahlan Amnell, de Biechtmoeder...’

‘Biechtmoeder!’ Hij richtte zich op zijn knieën op. Er verscheen een jongensachtige grijns op zijn gezicht. ‘Maar u bent zo mooi! Ik had nooit verwacht dat u zo mooi zou zijn.’

Hij legde een hand op een knie en begon overeind te komen. Cara had haar Agiel onmiddellijk in de aanslag.

‘Blijf waar je bent.’

Hij verstijfde, staarde naar de rode Agiel voor zijn neus, en liet de knie toen weer op de rand van het karmozijnrode kleed zakken. De lampen op de gecanneleerde mahoniehouten pilasters die aan beide zijden van de kamer ondiepe frontons boven boekenkasten ondersteunden, wierpen een flakkerend licht over zijn benige gezicht. Hij was nog maar een jongen.

‘Mag ik alstublieft mijn wapens terug? Ik heb mijn zwaard nodig. Als ik dat niet kan krijgen, dan zou ik in elk geval graag mijn mes hebben.’

Cara slaakte een geërgerde zucht, maar Kahlan sprak als eerste. ‘Je bevindt je in een zeer preciaire situatie, jongeman. Geen van ons is in de stemming om toegeeflijk te zijn als dit een of andere grap is.’

Hij knikte ernstig. ‘Ik begrijp het. Ik speel geen spelletje. Dat zweer ik.’

‘Vertel me dan wat je tegen de soldaten hebt gezegd.’

Zijn grijns keerde terug terwijl hij een hand opstak en terloops in de richting van de deur gebaarde. ‘Nou, zoals ik die mannen vertelde toen ik...’

Met haar handen in haar zij zette Kahlan een stap naar voren. ‘Ik heb je gezegd dat dit geen spelletje is! Je bent alleen nog in leven door mijn goedgunstigheid! Ik wil weten wat je hier doet, en wel onmiddellijk! Vertel me wat je gezegd hebt!’

De jongeman knipperde met zijn ogen. ‘Ik ben een moordenaar, gestuurd door keizer Jagang. Ik ben hier om Richard Rahl te vermoorden. Kunt u me alstublieft vertellen waar ik hem kan vinden?’

‘Mag ik hem nu doden?’ vroeg Cara op dreigende toon. De ongerijmdheid van deze onschuldig ogende, magere jongeman, die ongeschijnlijk hulpeloos neerknielde in vijandig gebied, omsingeld door honderden, duizenden brute D’Haraanse soldaten, en die zo openlijk en zelfverzekerd zei dat hij van plan was Richard te vermoorden, deed Kahlans hart tegen haar ribbenkast bonzen. Zo dom was niemand.

Ze besepte pas nadat het was gebeurd dat ze een stap naar achteren had gedaan. Ze negeerde Cara’s vraag en concentreerde zich op de jongeman.

‘En hoe denk je die taak te kunnen volbrengen?’

‘Nou,’ zei hij achteloos terwijl hij zijn adem uitblies, ‘ik was van plan mijn zwaard te gebruiken, of als het niet anders kon, mijn mes.’ Zijn glimlach keerde terug, maar was niet jongenschtig meer. Zijn ogen hadden een stalen uitdrukking gekregen die in tegenspraak was met zijn jonge gezicht. ‘Daarom moet ik ze terug hebben, begrijpt u.’

‘Je krijgt je wapens niet terug.’

Minachtend en onverschillig haalde hij zijn schouders op. ‘Dat geeft niet. Ik heb andere manieren om hem te vermoorden.’

‘Je zult Richard niet vermoorden, dat verzeker ik je. Je enige hoop is nu om mee te werken en ons alles over je plan te vertellen. Hoe ben je hier binnengekomen?’

Hij grijnsde spottend. ‘Lopend. Ik ben gewoon naar binnen gelopen. Niemand besteedde aandacht aan me. Ze zijn niet al te snugger, die mannen van u.’

‘Snugger genoeg om nu hun zwaarden op je gericht te hebben,’ merkte Cara op.

Hij negeerde haar. Zijn ogen bleven op die van Kahlan gericht.

‘En als we je zwaard en mes niet teruggeven,’ vroeg ze, ‘wat dan?’